ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobců: a) **T. T. N.**
e. č. X
st. přísl. X
doručovací adresa: X

b) **nezl. N. N. T. L.**
e. č. X
st. přísl. X

c) **nezl. N. N. K. L.**
e. č. X
st. přísl. X

zastoupeni Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem
sídlem nám. 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2019, č. j. OAM-28/ZA-ZA11-HA08-2019, e. č. B007953, B007954 a B007955,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalobci **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobci brojili proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2019, č. j. OAM-28/ZA-ZA11-HA08-2019, (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení. Ve vztahu k jednotlivým formám mezinárodní ochrany poté uvedl, že žalobkyně a) paní T. T. N. neuvedla žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by byla v zemi původu pronásledována z důvodu uplatňování svých polických práv či z jiných důvodů rozhodných pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Naopak žalobkyně výslovně uvedla, že podala žádost o mezinárodní ochrana proto, aby tímto způsobem legalizovala svůj pobyt a pobyt svých nezletilých dětí žalobců a) a b) na území České republiky poté, co jí bylo zrušeno pobytové oprávnění za účelem podnikání.

3. Podle názoru žalovaného nelze tvrzení žalobkyně považovat za relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Pokud žalobkyně usiluje o další legalizaci pobytu na území České republiky, musí postupovat v režimu příslušné právní úpravy pobytu cizinců. Naopak nemůže za tímto účelem zneužívat azylu či doplňkové ochrany, jakožto institutů, které jsou rovněž podle ustálené judikatury určeny k řešení jiných životních situací. O záměru žalobkyně svědčí také skutečnost, že do České republiky přicestovala za účelem podnikání, přičemž o udělení mezinárodní ochrany požádala až poté, kdy bylo její pobytové oprávnění zrušeno, a to v reakci na hrozící nucené vycestování.

4. Sama žalobkyně navíc uvedla, že se v případě návratu do vlasti ničeho neobává. K tomu žalovaný doplnil, že ekonomické problémy nelze považovat za důvod pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalobkyně nesplňuje ani podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny či humanitárního azylu. V této souvislosti žalovaný zdůraznil, že na udělení azylu z humanitárních důvodů není právní nárok, přičemž osobní poměry žalobkyně a jejích nezletilých synů (věk, zdravotní stav, rodinná situace) nesvědčí o tom, že by v jejich případě byly dány jiné výjimečné okolnosti či důvody pro jeho uložení.

5. Následně se žalovaný zabýval na základě informací o zemi původu tím, zda jsou v případě žalobců dány důvody pro udělení doplňkové ochrany. Konkrétně uvedl, že ani jednomu ze žalobců nehrozí v případě návratu do vlasti vykonání trestu smrti. Stejně tak nebudou vystaveni mučení, nelidskému nebo ponižování zacházení či trestání. Přestože žalovaný připustil, že ve Vietnamu dochází ke zhoršení situace

v oblasti garance a ochrany lidských práv a svobod, týká se tato okolnost zásadně pouze vybraných skupin osob, mezi které žalobkyně ani její děti nepatří. Žalobkyně ostatně sama uvedla, že neměla se stání mocí ve Vietnamu v minulosti žádné problémy.

6. Závěrem žalovaný doplnil, že rodinné důvody nemohou být důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Jinak řečeno, vydáním napadeného rozhodnutí nedojde k porušení mezinárodních závazků České republiky, mezi které patří také ochrana soukromého a rodinného života jednotlivce. Žalobkyně a její synové jsou státními občany Vietnamské socialistické republiky. Manžel žalobkyně sice disponuje povolením k pobytu na území České republiky, což mu však nijak nebrání v tom, aby spolu se svou rodinou do vlasti vycestoval.

III. Žaloba

7. V žalobě bylo namítáno, že k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany došlo zcela logicky až ve chvíli, kdy bylo pobytové oprávnění zrušeno, s čímž bylo spojeno riziko nuceného vycestování. Žalovaný se navíc kromě výše uvedené skutečnosti nezabýval tím, proč nebylo o udělení mezinárodní ochrany požádáno dříve, tedy bezprostředně po vstupu na území České republiky.

8. V této souvislosti byla žalobní argumentace založena na tom, že účelem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo zůstat ve sloučené rodině. Podle názoru žalobců jsou v jejich případě splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu, protože žalobkyně výše uvedeným postupem usilovala o zachování jejího soužití v rodině spolu s nezletilými dětmi, které jsou integrovány v české společnosti, přičemž jedno z nich do zahraničí nikdy nevycestovalo a druhé navštívilo Vietnam pouze jednou. Kromě toho by neudělením mezinárodní ochrany mohlo dojít k jejich odloučení od matky, která nemá v současné době finanční prostředky k tomu, aby si svůj pobyt v České republice legalizovala jiným způsobem.

9. Žalobci dále zastávají názor, že jejich nuceným vycestováním by jim hrozilo riziko vzniku vážné újmy, přičemž by současně došlo k porušení mezinárodních závazků České republiky, neboť je nepochybně v nejlepším zájmu žalobců jako nezletilých dětí, aby vyrůstaly se svými rodiči ve známém prostředí a nebyly nuceny k návratu do vlasti. Pakliže správní orgány tyto okolnosti nezohlednily, postupovaly v rozporu s právem na ochranu soukromého a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

10. Z výše uvedených důvodů žalobci navrhli, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, žalovanému uložil povinnost k náhradě nákladů soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobců

11. Žalovaný ve svém **vyjádření** k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Co se týče uplatněných námitek, žalovaný k tomu doplnil, že v průběhu správního řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany usilovala pouze o legalizaci jejího pobytu a pobytu jejích nezletilých synů na území České republiky, a to z důvodu pozbytí dříve uděleného pobytového oprávnění. Jedná se však o důvod, který není azylově relevantní, což vyplývá rovněž z ustálené

judikatury. Mezinárodní ochranu nelze zneužívat za účelem obcházení právní úpravy pobytu cizinců.

12. Kromě toho žalovaný doplnil, že nelze dovodit, že by žalobkyni nebo jejím synům hrozilo po návratu do vlasti pronásledování kvůli jejich příslušnosti k určité sociální skupině. Přestože není situace v oblasti lidských práv ve Vietnamu uspokojivá, nemá tato skutečnost bezprostřední dopady na veškeré tamní obyvatelstvo. Stejně tak nebyly podle názoru žalovaného dány důvody pro udělení humanitárního azylu jako nenárokové formy mezinárodní ochrany, kterou lze uplatnit pouze ve výjimečných situacích. Žalobcům nic nebrání v tom, aby svůj soukromý a rodinný život společně realizovali v zemi původu, popř. v České republice za předpokladu, že budou postupovat v souladu s platnou právní úpravou.

13. Žalovaný proto krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

14. K vyjádření žalovaného podali žalobci stručnou **repliku**, ve které uvedli, že neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu mohou být po návratu do vlasti šikanováni nebo dokonce uvězněni. V případě žalobců nebyla hrozba takového zacházení vyloučena. Kromě toho žalobci odmítli tvrzení žalovaného, podle kterého měla být žádost o udělení mezinárodní ochrany podána pouze za účelem legalizace jejich pobytu na území České republiky. Žalobci usilovali o získání takové formy ochrany, která by jim umožnila zůstat ve stavu sloučené rodiny, a to v prostředí, ve kterém synové žalobkyně vyrůstají.

15. Podle názoru žalobců by tak jejich nucené vycestování do vlasti bylo v rozporu s nejlepším zájmem dítěte a představovalo by porušení Úmluvy o právech dítěte, která je pro Českou republiku závazná. V této souvislosti bylo v replice doplněno, že synové žalobkyně (N. N. T. L., N. N. K. L.) jsou do české společnosti integrováni. Jejich nucené vycestování by tak mělo za následek významný zásah do jejich soukromého a rodinného života.

V. Správní spis

16. Ve správním spisu se nachází nejen předávací protokoly obsahující kopie cestovních dokladů žalobců, ale také protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který byl proveden se žalobkyní (T. T. N.), jakožto zákonnou zástupkyní nezletilých žalobců (N. N. T. L., N. N. K. L.). K dotazům žalovaného žalobkyně mimo jiné uvedla, že do České republiky přicestovala v roce 2007, a to za účelem podnikání. Po dobu pobytu na českém území se dvakrát vrátila do vlasti na dobu několika týdnů, a to spolu se svým manželem a později starším synem.

17. Žalobkyně do protokolu dále vypověděla, že žije v České republice dlouhou dobu, narodily se zde její děti a mají zde lepší podmínky pro vedení společného rodinného života. Kromě toho žalobkyně uvedla, že jim v návratu do vlasti nic nebrání. Poukázala však na ekonomické problémy, se kterými by se potýkala. Současně zdůvodnila, že žádost o mezinárodní ochranu podala v reakci na zrušení povolení k pobytu, které jí bylo v minulosti uděleno. Na dotaz žalovaného poté žalobkyně potvrdila, že jediným důvodem k podání žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Součástí daného protokolu je rovněž poznámka žalovaného o tom, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany rovněž jménem svých dětí, s nimiž samostatný pohovor nebyl proveden.

18. Za účelem vydání rozhodnutí o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany byly do správního spisu založeny informace o zemi původu žalobkyně, a to konkrétně Výroční zpráva Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018, Informace OAMP ze dne 24. 8. 2018 týkající se bezpečnostní a politické situace ve Vietnamu a Výroční zpráva Amnesty International ze dne 22. 2. 2018.

19. Součástí spisové dokumentace je rovněž protokol o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 14. 1. 2019, ze kterého vyplývá, že žalobkyně byla poučena o svých procesních právech ve smyslu ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"). Na dotaz úřední osoby poté výslovně uvedla, že se s jednotlivými podklady pro rozhodnutí nechce seznámit ani se vyjádřit k jejich obsahu. Stejně tak žalobkyně nenavrhovala doplnění těchto podkladů a neuvedla žádné nové skutečnosti nebo nové informace rozhodné pro posouzení podané žádosti.

20. Následně bylo vydáno napadeného rozhodnutí, které je v současné době předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

21. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s."), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.

22. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).

24. Žaloba **není důvodná**.

25. V žalobě bylo předně namítáno, že žalovaný dospěl k nesprávnému závěru, pokud uzavřel, že žalobcům v případě návratu do vlasti nehrozí pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Podle názoru žalobců totiž žalovaný nevzal v úvahu, že žalobci mohou být v případě vycestování do domovské země šikanováni či dokonce uvězněni proto, že v jiném státě neúspěšně žádali o udělení mezinárodní ochrany. Jedná se tak o důvod pronásledování na základě příslušnosti k určité sociální skupině, a to ve smyslu výše odkazovaného ustanovení zákona o azylu.

26. Krajský soud předně uvádí, že uvedená obava z pronásledování nebyla ze strany žalobkyně a) jako zároveň jednající v pozici zákonné zástupkyně žalobců b) a c) ve správním řízení uplatněna. Z toho důvodu je pochopitelné, že žalovaný posuzoval v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí naplnění zákonných podmínek pro udělení azylu či doplňkové ochrany v kontextu okolností, které byly během pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany předestřeny.

27. V této souvislosti žalobkyně výslovně uvedla, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podala výlučně z důvodu legalizace pobytu na území České republiky, a to v kontextu

zrušení dosavadního povolení k pobytu za účelem podnikání. Z uvedeného tedy nevyplývá, že by žalobkyně měla obavy z pronásledování již dříve a pouze vyčkávala do okamžiku, kdy bude do vlasti nucena spolu se svými dětmi vycestovat. Až v žalobě uplatněné tvrzení o hrozbě pronásledování kvůli příslušnosti k určité sociální skupině se proto jeví jako účelové.

28. Bez ohledu na tuto skutečnost je nutné zdůraznit, že žalovaný při rozhodování vycházel z aktuálních informací o zemi původu, ze kterých nevyplývá, že by ve Vietnamu docházelo k diskriminaci či perzekuci tzv. navrátilců, resp. osob, které v jiném státě neúspěšně žádaly o udělení mezinárodní ochrany. Naopak lze poukázat na ve správním spisu založenou Informaci OAMP ze dne 24. 8. 2018, ve které je uvedeno, že tamní vláda spolupracuje s Úřadem Vysokého komisaře pro uprchlíky (UNHCR) a dalšími humanitárními organizacemi při poskytování ochrany navrátivším se uprchlíkům a žadatelům o azyl.

29. Žalobkyně ostatně spolu se svým manželem a starším synem (žalobcem b) v letech 2012 a 2015 do domovské země bez problémů vycestovala, byť se tak stalo ještě v době, kdy na českém území pobývala na základě povolení k pobytu, tedy nikoliv v režimu žadatele o udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti neuvedla žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohla být v zemi původu sama nebo spolu se svou rodinou vystavena jakékoliv formě pronásledování ze strany tamních orgánů veřejné moci. Krajský soud proto dává žalovanému za pravdu v tom, že v případě žalobců nebyly splněny podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.

30. Stejně tak krajský soud nepovažoval za důvodnou žalobní námitku, podle které žalovaný pochybil, pokud dospěl k závěru, že žalobci nesplňují ani podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu, který stanovuje, že: *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“*

31. V této souvislosti je nutné poznamenat, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jak bylo opakovaně dovozeno soudní judikaturou (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, nebo ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

32. Smyslem dané formy mezinárodní ochrany je možnost příslušného správního orgánu reagovat na situace hodné zvláštního zřetele, na které nebylo zákonodárcem pamatováno, resp. které nelze podřadit pod žádný z taxativních důvodů pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Jinak řečeno, správní orgán může při zohlednění individuálních okolností případu a na základě vlastního uvážení udělit humanitární azyl za předpokladu, že by neudělení žádné formy mezinárodní ochrany z čistě formalistických důvodů bylo „nehumánní“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55).

33. Humanitární azyl je však třeba považovat svou povahou za výjimečný institut, jehož použití bude vždy záviset na okolnostech konkrétního případu a jejich hodnocení příslušným správním orgánem. Přezkumná činnost zdejšího soudu nemůže spočívat v tom, že by správní uvážení žalovaného nahrazoval. Ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost by mohlo dojít pouze za předpokladu, pokud by

neudělení humanitárního azylu představovalo porušení zákona či ústavně zakotveného zákazu libovůle v rozhodování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, č. j. 9 Azs 150/2018 – 28).

34. V žalobě bylo ve vztahu k neudělení humanitárního azylu argumentováno tím, že nucené vycestování bude mít za následek narušení rodinného života žalobců jakožto nezletilých dětí, které od narození vyrůstají se svou matkou (žalobkyně) na území České republiky. K tomu krajský soud předně uvádí, že napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany jak žalobkyni, tak jejím dvěma dětem. Nelze tedy dospět k závěru, že by tyto osoby byly v případě nuceného vycestování navzájem odloučeny.

35. Stejně tak krajský soud musel dát za pravdu žalovanému v tom, že tvrzená existence pobytového oprávnění manžela žalobkyně, který je otcem žalobců, nijak nebrání tomu, aby spolu se svou rodinou zpět do vlasti vycestoval.

36. Pokud se pak jedná o namítanou integraci nezletilých žalobců b) a c) (N. N. T. L., N. N. K. L.) do české společnosti, krajský soud připomíná, že se jedná o děti ve věku dvou a šesti let, které jsou obě zdravé, přičemž starší z nich podle výpovědi jejich matky žalobkyně a) ovládá rovněž mateřský jazyk. S ohledem na tyto okolnosti se krajský soud nedomnívá, že by jejich vycestování z území České republiky mělo výrazně negativní dopady na jejich vývoj, popř. že by u nich nebyly dány předpoklady pro utváření soukromého a rodinného života na území státu, jehož jsou státními občany.

37. Jak žalovaný navíc správně poznamenal, neudělení mezinárodní ochrany nijak nebrání tomu, aby žalobkyně spolu se svými syny a manželem v budoucnu nadále realizovali rodinný život v České republice. Za tímto účelem ovšem musí postupovat zákonem předvídaným způsobem, tedy v režimu právní úpravy pobytu cizinců, nikoliv zneužívat jednotlivých institutů zákona o azylu, které slouží pouze k řešení specifických (azylově relevantních) životních situací.

38. V této souvislosti se krajský soud neztotožnil ani s argumentací žalobců, že neudělením azylu či doplňkové ochrany dojde k porušení mezinárodních závazků České republiky ve smyslu čl. 14 odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Pokud se jedná o namítaný zásah do soukromého a rodinného života, je třeba připomenout, že se jedná o základní právo relativní povahy, do kterého může být v určitých (zákonem stanovených) případech zasaženo, pakliže je dodržen požadavek nezbytnosti a přiměřenosti.

39. Kromě toho je nutné připomenout, že v nyní projednávané věci se jedná o soudní přezkum rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, jehož vydání žalobcům nijak neznemožňuje opětovný vstup na území České republiky. Na rozdíl od správního vyhoštění, které je spojeno s časově vymezeným a zpravidla dlouhodobým zákazem vstupu a pobytu na území, neudělení mezinárodní ochrany není překážkou pro bezprostřední získání pobytového oprávnění, pročež nebude v běžných případech představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života či základních práv dítěte (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2 Azs 119/2017 – 39, a ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008).

40. Jak již bylo uvedeno, všichni žalobci jsou státními občany Vietnamské socialistické republiky, což znamená, že jejich nuceným vycestováním by nedošlo ani k dočasnému narušení vzájemných rodinných vztahů. Jejich další utváření na území České

republiky, kde synové žalobkyně od narození vyrůstají, není podmíněno udělením některé formy mezinárodní ochrany. Zamýšleného stavu lze dosáhnout získáním příslušného pobytového oprávnění v režimu zákona č. 326/1999 Sb., jak ostatně již v minulosti učinila nejen žalobkyně, ale také její manžel, který je otcem nezletilých žalobců. Za dobu svého pobytu v ČR se navíc žalobkyně a) několikrát do své vlasti vrátila, což dokládá, že jejímu pobytu ve vlasti i s jejími dětmi nebrání žádné zásadní překážky. V ČR její rodina pobývá proto, že tu jsou lepší podmínky pro život a jediným důvodem jejich žádosti je snaha získat oprávnění k pobytu na území ČR.

41. Na výše uvedeném nic nemění ani v žalobě uvedený a blíže neurčitý odkaz na finanční situaci žalobkyně, která na území České republiky na základě pobytového oprávnění řadu let podnikala. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že ekonomické problémy, které nebyly nijak upřesněny či doloženy, zásadně nelze považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 – 65, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 – 44, nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69).

VII. Závěr a náklady řízení

42. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

43. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšní žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. srpna 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.